U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Václava Novotného v právní věci žalobce **Mgr. E. M.**, advokátem JUDr. Pavlem Šedivým, se sídlem Tábor, Údolní 2997, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Českých Budějovicích**, Prokišova 5, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 9. 2005, č. j. 10 Ca 151/2005 - 79,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** .

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se žalovaný jako stěžovatel domáhá zrušení výše označeného rozsudku, kterým byla zamítnuta žaloba žalobce (dále též stěžovatele) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2004, č. j. 3067/130/2003; tímto bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Táboře ze dne 15. 1. 2003, č. j. 3193/03/110900/4760, kterým byl stěžovatel zaregistrován s účinností od 28. 5. 2002 jako plátce spotřební daně z tabákových výrobků.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.). Stěžovatel konstatuje, že nehodlá polemizovat s tím, že závazná informace ve smyslu ust. § 46 odst. 1 zákona č. 13/1993 Sb., se vztahuje toliko na právní subjekt, který si ji vyžádal a na zboží, kterého se týká. Soud se však nicméně musí zabývat i samotnou podstatou věci a jeho rozhodnutí nemůže být v rozporu nejenom s logikou, ale i s nezpochybnitelnými fakty majícími základ ve fyzikální podstatě věcí a jevů. Stěžovatel si klade otázku, jak je možné, že tytéž celní orgány při dovozu suroviny firmou U. B. spol. s r. o. v 80 kg žocích, potvrdí, že se jedná o surový tabák, avšak poté, co stěžovatel zbaví ryze mechanickým způsobem tuto surovinu na sítech toliko prachu a menších částí listů, tentýž orgán tento produkt označí za odpad. Stěžovatel dále opětovně zpochybňuje objektivnost a správnost stanoviska celní laboratoře, stejně jak již uváděl v žalobě, tabák, který distribuoval nelze kouřit, neboť neobsahuje řez tabáku zcela nezbytný pro to, aby neustále v dýmce nebo cigaretě nevyhasínal; tento tabák není fermentován ani navoněn. Stěžovatel se domáhá dále logiky a zkoumání podstaty problému, nesouhlasí s výkladem soudu ohledně ust. § 10 odst. 2 zákona o spotřebních daních. Tvrdí, dále, že nelze klást rovnítko mezi působností státního orgánu, kterou je tento nadán ze zákona a tím, že tato

působnost automaticky garantuje potřebnou odbornost a erudici; tímto nesouhlasí s s odvozováním legitimity a odbornosti celních orgánů při zatřiďování zboží a výrobků, jak učinil soud. Stěžovatel znovu konstatuje, že bylo porušeno právo na spravedlivý proces v tom směru, že aplikace § 10 odst. 2 zákona o spotřebních daních, jak s ní soud uvažuje, zcela zjevně zbavuje účastníka řízení práva na spravedlivý proces. Stěžovatel předkládá nové důkazní prostředky, a to, dopisy generálního ředitele cel z e dne 27. 5. 2005 dopis náměstkyně ministra financí ze dne 17. 8. 2005, dopis CŘ České Budějovice ze dne 26. 8. 2005 a dopis GŘ cel ze dne 14. 9. 2005, resp. zápis z pracovního semináře pracovníků MF GŘ cel ze dne 20. 5. 2005; přitom dovozuje, v návaznosti na ně, že správní orgán nemá k dispozici normu, podle které by postupoval opři zkoumání zatříděného vzorku, ale k takové činnosti jeho celní laboratoře nejsou vybaveny příslušnou akreditací. Stěžovatel nadále tvrdí, že na trh nedistribuoval tabákový odpad; namítá, že ostatně ani postup při odebírání vzorků neodpovídal příslušné technické normě. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný odkázal na své předchozí vyjádření k žalobě, dále konstatuje, že stěžovatel nyní vznáší zcela nové námitky a důvody, které v předchozím řízení neuplatnil (nově zpochybňuje odbornost a erudici celních orgánů, nově je vytýkána absence akreditace laboratoří), předkládá nové důkazy, získané až poté, kdy bylo již jednou soudem rozhodnuto, tedy po datu 23. 7. 2004; o tyto důkazy nově opírá body kasační stížnosti. V průběhu daňového řízení (resp. řízení o registraci) stěžovatel dokládal pouze různé znalecké posudky, které nemohly být považovány za zatřídění výrobku pro účely spotřebních daní v smyslu zákona, nepředložil zatřídění, a to žádným celním orgánem, s výjimkou zatřídění určené pro jiný subjekt a jiný výrobek. Žalovaný namítá, že skutkovým základem pro rozhodnutí soudu se mohly stát pouze skutečnosti a důkazy, které byly uplatněny v předchozím řízení před soudem, je proto nepřípustné opírat další kasační námitky nyní o nově získané důkazy. Znovu poukazuje na skutečnost, že v předmětném daňovém řízení se nezabýval správností zatřídění nakoupené a skladované suroviny; mezi zatříděním nakoupené a skladované suroviny a zatříděním a zdaněním konečného výrobku není ve smyslu zákona o spotřebních daních žádná souvislost. Předmětem zdanění rovněž nebylo nakoupené a skladované zboží – tedy surovina pro výrobu směsi na vykuřování skleníků. Jelikož finální výrobek, vyrobený ve smyslu ust. § 2 písm. e) zákona o spotřebních daních byl zatříděn celními orgány do podpoložky kombinované nomenklatury jako nezpracovaný tabák, tabákový odpad, byl postup správce daně zcela v souladu se zákonem, když stěžovatele z moci úřední zaregistroval jako plátce spotřební daně.

Kasační stížnost není přípustná.

Dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

O věci, která byla Nejvyššímu správnímu soudu předkládána, tento soud již rozhodl rozsudkem ze dne 24. 6. 2005, č. j. 5 Afs 161/2004 - 66; tímto rozsudkem byl zrušen rozsudek krajského soudu, přitom zde Nejvyšší správní soud vyslovil závazný právní názor, s nímž stěžovatel nyní v kasační stížnosti polemizuje a nesouhlasí s ním, přitom nově uplatňuje námitky, v řízení dříve neuplatněné a předkládá důkazy, které byly získány až poté, kdy bylo napadené rozhodnutí správního orgánu, resp. původní rozhodnutí krajského soudu v řízení o žalobě vydáno. Nutno přitom nad rámec důvodů pro odmítnutí nabízených důkazů

podotknout, že z odpovědí na dotazy, které stěžovatel učinil na ústředních orgánech (přitom samotný dotaz není přiložen a jedna z odpovědí ze strany náměstkyně ministra financí je adresována subjektu od stěžovatele odlišnému), tím méně již potom z interních metodických zápisů ministerstva financí, nelze dovozovat žádné právní závěry, kterými by měl být soud vázán; přitom z nich však ostatně dovodit jednoznačný závěr v konkrétní věci stěžovatele ani nelze.

Krajský soud v Českých Budějovicích v rozsudku ze dne 23. 7. 2004, č. j. 10 Ca 72/2004 - 19 zrušil rozhodnutí žalovaného, přitom vzal za prokázané, že žalovaný nesprávně vyložil ustanovení § 10 odst. 2 zákona č. 587/1992 Sb., o spotřebních daních, pokud vytkl žalobci, že nepředložil důkazní prostředek, tedy zatřídění jím vyráběného tabákového výrobku celním orgánem, resp. rozhodnutí o sazebním zařazení zboží ve smyslu ust. § 46 celního zákona. Krajský soud dospěl k názoru, že taková povinnost z citovaného ustanovení pro žalobce (nyní stěžovatele) nevyplývá; konstatoval, že žalobce nebyl v dané záležitosti dovozcem, tudíž ani celním deklarantem; povinnost předložit požadované doklady by žalobci vznikla pouze za situace, kdyby byl v postavení dovozce a celního deklaranta. Aplikaci cit .ustanovení připustil soud v úvahu pouze v případě pravomocně ukončeného celního řízení, kdy účastník takového řízení má možnost v souladu s ust. § 5 písm. b) a § 46 odst. 2 celního zákona požádat Ministerstvo financí, Generální ředitelství cel v Praze o vydání rozhodnutí o sazebním zatřídění zboží. Soud tak vzal za prokázané, že stěžovatel předložil v daňovém řízení stanovisko celního orgánu – Celního ředitelství Praha, kterým byla ověřována správnost tarifního zatřídění odřepíkovaného tabáku typu Virginia pod podpoložku 2401 20 10; spisem bylo tedy doloženo, že příslušný celní orgán akceptoval dodavatelem stěžovatele uvedené tarifní zařazení, správnost deklarovaného zařazení byla dále potvrzena stanoviskem příslušného celního orgánu a rovněž i předloženým znaleckým posudkem, z něhož vyplynulo, že surovina dodávaná společností U. B. v období květen – listopad 2002 je nefermentovaným tabákem, virginského typu, původem z Indie, zařazovaným do podpoložky 2401 20 10. Soud konečně vytkl žalovanému, že neodstranil rozpory mezi sazebním zařazením, které předkládal žalobce, tudíž nelze jednoznačně potvrdit, že se jedná o výrobek, který spotřební dani podléhá.

Nejvyšší správní soud nesouhlasil se závěrem učiněným krajským soudem ohledně prokázání zatřídění výrobku spisem – stanoviskem celního orgánu o zatřídění v rámci celního řízení o propuštění suroviny do volného oběhu; konstatoval, že uvedeným stanoviskem bylo prokazováno pouze tarifní zatřídění suroviny dovážené společností U. B., spol. s r. o., nikoli výrobku – zboží - prodávaného žalobcem. Ve smyslu ust. § 46 odst. 1 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon ve znění pozdějších předpisů, vydávají celní orgány k žádosti deklaranta rozhodnutí o celním zařazení zboží nebo o původu zboží (závazná informace). Žádost o závaznou informaci o sazebním zařazení zboží se může vztahovat pouze na jeden druh zboží; pro účely vydávání závazných informací se jedním druhem zboží rozumí zboží, které má stejné složení, shodné technické parametry, stejný účel použití a stejný obchodní název, případně typové označení (§ 46 odst. 2). Žádost o závaznou informaci musí být doložena, nevylučuje-li to povaha zboží, vzorky nebo jinými dostupnými dokumenty, které umožní celním orgánům správné zařazení předmětného zboží (§ 46 odst. 5). Závazná informace o zatřídění zboží je závazná dle ust. § 46c odst. 1 písm. b) zákona č. 13/1993 Sb., pouze pro zboží, které je uvedeno v celním prohlášení přijatém po vydání této závazné informace. V daném případě se tak určené sazební zařazení mohlo týkat pouze suroviny, která byla předmětem dovozu, nikoli výrobku distribuovaného v tuzemsku, byť byl z dovezené suroviny zpracován.

Podle ust. § 46b zákona č. 13/1993 Sb., závaznou informaci může používat pouze osoba, které byla vydána. Vzhledem k tomu, že závazná informace byla poskytnuta společnosti U. B., spol. s r. o., nemůže mít právně relevantní účinky pro osobu žalobce.V projednávané věci bylo podle cit. ustanovení na žádost dovozce U. B. spol. s r. o. vydáno v celním řízení rozhodnutí o sazebním zařazení zboží – pod podpoložku 2401 20 10, přičemž toto rozhodnutí je platné pouze pro dovozce, který o zařazení požádal. Nejvyšší správní soud proto vyslovil, že v žádném případě tak nelze uvedené stanovisko použít jako důkaz v řízení, jehož předmětem je ověření tarifního zařazení výrobku žalobce (stěžovatele), tedy osoby od dovozce odlišné, a to tím spíše, nejednalo-li se o totožnost zboží, což lze z ust. § 46 odst. 2 celního zákona nepochybně dovodit. Krajský soud tedy zde pochybil, vzal-li za prokázané, že stěžovatel doložil sazebním zařazením Celního ředitelství Praha vydaném v rámci celního řízení, že surovina, kterou nakoupil jako surový nefermentovaný tabák, je totožná s následně produkovaným a distribuovaným výrobkem a spotřební dani nepodléhá. Žalovanému přitom nesvědčilo důkazní břemeno týkající se vyvrácení správnosti uvedeného zatřídění dovážené suroviny, neboť ta nebyla předmětem řízení, naopak stěžovatel byl povinen prokázat správnost jím tvrzených skutečností, tj. zatřídění výrobku, o který se v řízení jednalo – tabáku na vykuřování skleníku „Cézar“. Nelze tak žalovanému vytýkat to, že neodstranil rozpory mezi sazebním zařazením. Taková výtka by byla důvodná, pokud by došlo k odlišnému zatřídění totožného zboží a žalovaný takový rozpor v průběhu důkazního řízení neodstranil; o takový případ se však ve věci nejednalo; v rámci odvolacího řízení se naopak žalovaný správností zatřídění znovu zabýval, když požádal o nové stanovisko nezávisle jiný celní orgán.

Nejvyšší správní soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku zcela jednoznačný závěr stran tvrzené totožnosti suroviny, kterou stěžovatel distribuoval; přitom odmítl závěr krajského soudu, totiž, že stěžovatel dále distribuoval totožnou surovinu – tedy surový nefermentovaný tabák, byť balený v igelitových sáčcích o rozměrech 15 x 18 cm, opatřených žlutohnědým potiskem s názvem výrobku. Konstatoval, že je nepochybné, že předmětem prodeje byl výrobek označený „tabák na vykuřování skleníků „César“, tento výrobek jak provedenou úpravou – prosíváním a zbavením cizorodých prvků přimísených při polní produkci a prachu, stejně tak i rozvažováním do obalů označených uvedeným názvem, doznal strukturálních změn; nelze proto setrvat na názoru, že se jedná o výrobek totožný, resp. výrobek stejného sazebního zatřídění. Ostatně z dikce ust. § 46 odst. 2 celního zákona, jak již bylo uvedeno, nelze dovodit nic jiného, než že se o stejné zboží nejedná. V řízení bylo postaveno na jisto, že žalobce distribuoval výrobek od dovezené suroviny odlišný. Ostatně stěžovatel již v žalobě ani nepopíral (resp. sám podrobně uvádí a dokládá mj. i posudkem Jakostního a technologického centra s. r. o. v Praze ze dne 26. 11. 2002), jak bylo s dovezenou komoditou nakládáno; není tedy sporu o tom, že manipulací doznal původní předmět dovozu změn. Nyní vznášené námitky, jakož i dodatečně předkládané důkazy, jsou proto zcela bezpředmětné (s odkazem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soudu tuto skutečnost konstatuje, bez ohledu na to, že důvod nepřípustnosti kasační stížnosti je dán již ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. a nepřísluší mu proto již zabývat se jednotlivými kasačními námitkami stěžovatele).

Nejvyšší správní soud při posuzování právní otázky jednoznačně zodpověděl, co se rozumí výrobou, přitom se neodchýlil od konstantní judikatury Ústavního soudu, resp. Nejvyššího soudu a tuto otázku vyložil shodně. Pokud stěžovatel nakoupenou surovinu dále přesíval, třídil, rozvažoval, balil a konečný produkt označil názvem, který předurčoval jeho účel použití, zhotovoval předmět – výrobek určený k odbytu. Na základě zjištěného skutkového stavu, o němž nebylo v řízení pochyb, nelze na činnost stěžovatele pohlížet jinak,

než na výrobu, jejímž výsledkem byl výrobek určený k prodeji (zboží) odlišný od dováženého zboží - suroviny, kterou žalobce nakoupil k dalšímu zpracování.

V daném případě prokázal žalovaný správní orgán, že došlo ke změně celního zatřídění žalobcem produkovaného výrobku. Nejvyšší správní soud stran kompetence orgánů příslušných k zatřídění, poté, kdy stěžovatel předkládal pouze znalecké posudky, nikoli zatřídění celního orgánu, které by se týkalo jiné než původně dovážené suroviny, konstatoval, že zatřídění zboží pod nomenklaturu celního sazebníku je otázkou složitou a vysoce odbornou, a proto k jejímu zodpovězení nemůže být příslušný kdokoli, ale pouze orgán nadaný k tomu příslušnou garancí. Stanoví-li ust. § 10 odst. 2 zákona o spotřebních daních, že správce daně uzná pro účely správného zatřídění vybraných výrobků do číselného označení zatřídění provedené celními orgány, činí tak nikoli pouze pro případy dovozu, jak mylně dovozuje krajský soud, ale i pro všechny případy, kdy je předmětem řízení ověření správnosti zatřídění výrobku. V této souvislosti nesouhlasil Nejvyšší správní soud se závěrem krajského soudu, že zatřídění celními orgány je relevantní pouze v případech pravomocně ukončeného celního řízení. Důvodnost svěřené kompetence celním orgánům dále dovozoval Nejvyšší správní soud přitom např. úpravou v zákoně č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty v § 16 odst. 1 a 2 stanoveno, že pro správné zatřídění zboží do číselného kódu je rozhodná informace celních orgánů o sazebním zařazení zboží. Je zcela nepochybné, že pláce daně z přidané hodnoty není pouze osoba, která je dovozcem, resp. deklarantem, tudíž závaznost informace není relevantní pouze pro účastníka celního řízení, ale pro účely daně obecně. Stejně tak stanovil např. i § 40 zákona o spotřebních daních odkazy na číselné kódy celního sazebníku pro účely sazby spotřební daně z tabákových výrobků, spojitost tohoto ustanovení a ust. § 10 odst. 2 je proto nutno vykládat v tomto kontextu, což stěžovatel pomíjí.

Nejvyšší správní soud stran legitimity celních orgánů konstatoval, že celní orgány (v daném případě Celní ředitelství Praha) jsou příslušné k vydávání závazných informací o sazebním zařazení zboží (a obecně clo, k jehož vyměření jsou příslušné se stanoví z celní hodnoty a sazebního zařazení dle celního sazebníku), lze konstatovat, že tyto orgány jsou nadány potřebnou odborností a působí legitimně na tomto úseku státní správy. Uvedenou skutečnost lze přímo dovodit i z ust. § 3 odst. 1 celního zákona, ze kterého vyplývá, že celní orgány jsou orgány státní správy s působností v oblasti celnictví, celní politiky, celních sazeb (tyto byly určeny podpoložkou celního sazebníku, resp. sazebním zařazením) a dalších oblastech stanovených tímto nebo zvláštním zákonem. Z výše uvedeného tak vyplývá, že celní orgány jsou orgány vykonávající státní správu na úseku sazebního zařazení zboží a jsou orgány k určení sazebního zatřídění příslušnými. Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatoval relevantnost sazebního zařazení provedeného celními orgány, a to jak ve formě rozhodnutí, tak i posudku či odborného vyjádření pro jiné správní orgány, kde forma rozhodnutí (dle § 46 celního zákona) nepřichází v úvahu. Zatřídil-li celní orgán výrobek, který žalobce distribuoval pod podpoložku 2401 30 00 jako tabákový odpad, je takové zatřídění závazné pro daňové řízení a správce daně, ale i daňový subjekt, je takovým zatříděním vázán. Soud proto odmítl námitky stěžovatele stran libovůle celních orgánů při provedeném zatřídění, které nyní rozšiřuje i na nesprávnost postupu při samotném odběru vzorků, přitom konstatoval, že mu v tomto řízení nepřísluší posuzovat žalobcem zpochybňované metody prováděných expertíz, apod.; přitom uzavřel, že existuje-li všeobecně uznávaná metoda, která je obecně celními laboratořemi používána pro vyhodnocení vzorků, nelze pouze v tom, že žalobce si dokáže představit metodu jinou, spatřovat libovůli celního orgánu.

Nad rámec odůvodnění Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatoval, že harmonizovaný systém popisu a číselného označování zboží je mezinárodní nomenklatura, kterou používá pro rozdělování a kódování zboží v současné době 176 zemí, teritorií a celních nebo ekonomických unií. Tento systém je základem nomenklatury, kterou používá pro rozdělení a kódování zboží celní sazebník vydávaný nařízením vlády České republiky. Přístupem k Mezinárodní úmluvě o Harmonizovaném systému popisu a číselného označování zboží se Česká republika zavázala dodržovat ustanovení obligatorních částí, zejména nomenklatury, poznámek ke třídám a kapitolám, všeobecných interpretačních pravidel, vysvětlivek a rozhodnutí o sazebním zařazení zboží. Zařazení do čísel a položek harmonizovaného systému je určováno pomocí poznámek ke třídám nebo kapitolám, které mají stejnou závaznou účinnost jako čísla a položky, a které tvoří nedílnou součást Harmonizovaného systému jako celku. Nejvyšší správní soud se nemá důvod domnívat, že celní orgány při sazebním zařazení výrobku v případě žalobce postupovaly nezákonně a interpretovaly pravidla pro zatřídění předmětného výrobku nestandardně.

Nejvyšší správní soud konečně ve svém zrušujícím rozsudku krajskému soudu vytknul namítanou rozpornost vyhodnocených odebraných vzorků, když byl srovnáván vyhodnocený vzorek odebraný při dovozu se vzorkem odebraným žalovaným z výrobku prodávaného stěžovatelem Odůvodnil, proč se nemohlo o rozpornou informaci jednat, týkala-li se tato různého zboží. Správce daně provedl v provozovně žalobce odběr tří vzorků, přičemž jeden byl ponechán stěžovateli, nebránilo mu tedy požádat o jeho posouzení kterýkoli celní orgán – celně - technickou laboratoř, přičemž takové posouzení, bylo-li by odlišné od posouzení, kterým disponoval správce daně, by bylo stejně závazné a tehdy by byl dán důvod k odstranění pochybností správcem daně. Prokazoval-li však stěžovatel celní zatřídění stanoviskem vydaným ohledně jiného zboží, resp. znaleckým posudkem znalce z oboru potravinářství a ochrany přírody, nemůže se jednat o důkazy, kterými by byl prokázán opak tvrzení správce daně, podloženého v souladu s ust. § 10 odst. 2 zákona o spotřebních daních informací orgánu kompetentního danou informaci poskytnout. Ze stejného důvodu jsou zcela bezvýznamné informace (přípisy a odpovědi MF, resp. GŘ cel), kterými stěžovatel nyní zpochybňuje a dokládá neexistenci technické normy, která by definovala tabákový odpad; resp. akreditaci a další.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že právní otázka ohledně aplikace ust. § 3, § 10 odst. 2 a ust. § 2 písm. e) zákona č. 587/1992 Sb., byla krajským soudem posouzena nesprávně, a proto rozsudek, kterým bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno, zrušil, přitom zavázal krajský soud závazným právním názorem stran skutečností výše uvedených.

Krajský soud v Českých Budějovicích zcela respektoval právní názor Nejvyššího správního soudu a převzal jej do odůvodnění svého rozhodnutí dle ust. § 110 odst. 3 s. ř. s.

Stěžovatel v podané kasační stížnosti nenamítal, že by se krajský soud závazným právním názorem neřídil. Stěžovatel naopak konstatuje, že Krajský soud v Českých Budějovicích právní názor Nejvyššího správního soudu respektoval, avšak s tímto názorem stěžovatel nesouhlasí, stejně shledává pochybnosti v odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu a dovolává se logického posouzení podstaty věci samé.

Vzhledem k výše uvedenému nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než postupovat dle ust. § 104odst. 1 písm. a) s. ř. s. a kasační stížnost odmítnout pro její nepřípustnost.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s., podle kterých nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 23. srpna 2006

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu